

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 313. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065035200/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

De listede forbi Trappekaminen, der sendte sit lunkne Pust mod dem – Dagens Bål, der var slukket nu mod Sancta Lucia-Nat, da af alle Lys kun hendes måtte skinne.

Dørvridet vågnede, og den høje Fløj gled tilbage, som en Skygge, for Susans Hånd ... Salens Ånde svævede over dem, kølig og støvet, som et langt Suk.

Klemte sammen på Tærsklen stirrede de derind, i Tågelysen fra de ni Kirkeruder.

»Susan, Steffan, nej, hvad gør I?» hviskede Brynte.

Han, Olof og Adrian rørte sig bag dem, levende, med Åndedræt, med Lugt af uldne Klæder imod Salens Luft, der, vækket af Trappegangen, stærkere og stærkere strøg over dem, en Luftning, indeklemt og dog isnende, som havde de åbnet for selve Jorden.

»Gå ikke derind, Susan!» hviskede Brynte, »gå ikke derind!»

Steffan fornåm hans Greb om hendes Arm. »Du véd, at – at de spøger! Og i Nat –»

Susans Næse og Mund stirrede i det vage Lys, i de Skyer, der nu steg fra Langsofærnes Pudder, fra Gulvfjælens Talcum og Girandolernes nedbrændte Vox – et Ansigt, stort og bævende, spejdede over Tærsklen til Slægternes Bryllupssal.

Vov dig ikke derind, i de Danse, der nu væver sig af Stov og Dunster, under Loftets Lysekroner, blandt dem, der spøger, hvor de for-dum spogte! Se Jacobschøderne stirrer i lange Rækker, fugleagtigt stive, med blegblå Øjne under Hjelme eller Paryk! Vov dig ikke over Jorden, ti den er din Grav!

O Brynte, du »Bjergets Førstefødte, Jærnets Discipel! Livet er dig altså ikke Døden værd, Slægten ikke dig selv?

Så lad da mig, den Fremmede, Barn af Morgongåfva, hente Kro-nen fra denne Nat og denne Sal!

Han pressede Hånden om Susans anden Arm og tvang hende, tung og tøvende, ind over Gulvet, hvis af 200 Års Danse bonede Plan greb deres Fodder og rutsjede dem, Favn i Favn, igennem Tågelysen, igennem Pudderstøvet, under Lysekronernes vågnende Spil, forbi Harpernes, Trompetmarinernes og Tubaernes Syngen bag Musiktribunens Lærred, imod Døren, der spejdede deres Kommen i hinandens Arme og Åndedræt, forbi Anernes Stirren, igennem deres Danses Stov, ad Banen glattet ved deres Fodder.

Ja, se dér i Sølvkammerets Dørspejl kom de svævende, et Faglepar